

(2004/C 58 E/180)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2409/03**från Jean-Louis Bernié (EDD) till kommissionen**

(16 juli 2003)

Ämne: Natura 2000 – protest från de lokalbefolkningens sida

Många förslag om Natura 2000-områden läggs fram utan föregående och officiellt samråd med dem som brukar och förvaltar dessa områden. När man för en gångs skull kallade till gemensam planering, t.ex. i Frankrike där kommunerna var remissinstans, var motståndet mot klassificeringen i de flesta fall stort (exempelvis 84 procent av kommunerna emot i departementet Loire-Atlantique).

De myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för detta förfarande har med vissa undantag inte tagit hänsyn till det utbredda motståndet.

Har kommissionen, mot bakgrund av den nyligen antagna Århus-konventionen, möjlighet att ta hänsyn till motståndet när man skall välja ut Natura 2000-områden i samband med det pågående förfarandet och hur skall det i så fall gå till?

Kommer kommissionen att uppföra områden på listan över viktiga områden med särskilt gemenskapsintresse trots otvetydiga protester från lokalbefolkningens sida?

Vilka rättsliga medel har motståndarna möjlighet att ta till om de skulle vilja agera mot klassificeringen?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 augusti 2003)

Genom direktiv 92/43/EG⁽¹⁾ görs medlemsstaterna klart och tydligt ansvariga – inte bara för att utse Natura 2000-områden – utan även för att förvalta dem. Kommissionen uppmuntrar utvecklingen av förvaltningsplaner som verktyg för lämplig förvaltning av skyddsområden, som en ram för att bedöma om olika typer av användning är förenliga med bevarandemålen och som ett medel för att se till att de viktigaste intressegrupperna som påverkas när ett område utses deltar aktivt i förvaltningsbesluten, i enlighet med Århus-konventionen. I det här sammanhanget har klara framsteg gjorts vid genomförandet av Natura 2000-nätet. Det finns många goda exempel på hur farhågor i inledningsskedet från lokalbefolkningen, främst markägare och -användare, kunnat dämpas tack vare man att tagit fram förvaltningsplaner på basis av en bred dialog på lokal nivå.

Medlemsstaternas förslag granskas öppet vid vetenskapliga seminarier som arrangeras av kommissionen och som stöds av Europeiska miljöbyrån. Medlemsstaterna, experter som företräder markägare och -användare samt icke-statliga miljöorganisationer deltar i dessa seminarier, och bidrar på det viset till kommissionens beslutsfattande.

Enligt kommissionens uppfattning omfattar inte Århus-konventionens bestämmelser i fråga om allmänhetens deltagande de beslut som rör antagande av områdesförteckningar. I artikel 8 i konventionen rekommenderas, i icke-bindande ordalag, att parterna skall sträva efter "att främja ett effektivt deltagande från allmänhetens sida på ett lämpligt stadium och medan möjligheterna fortfarande ligger öppna, i förbindelse med de offentliga myndigheternas utarbetande av tillämpningsföreskrifter och andra allmänt tillämpliga rättsligt bindande bestämmelser som kan få betydande inverkan på miljön."

Ovanstående process bidrar följaktligen till att förbereda kommissionens beslut rent faktamässigt, men kommissionens beslut om områdena av gemenskapsintresse måste grundas på urvalskriterierna i bilaga III till livsmiljödirektivet samt på relevanta vetenskapliga fakta. Allmänhetens deltagande är alltså inte aktuellt i det fallet.

I direktivet sägs inget om vilken typ av samråd medlemsstaterna skall använda sig av när de väljer ut de områden de har för avsikt att föreslå. Följaktligen har rutinerna varierat kraftigt mellan medlemsstaterna beroende på skillnader i deras författning och administration. I vissa fall har man valt ut områden efter

ingående diskussioner rörande förvaltningsåtgärder med markägarna och -användarna, medan det i andra fall knappast förekommit några diskussioner alls. Detta har varit kontroversiellt i vissa medlemsstater och lett till administrativa och rättsliga problem, vilket försenat förslagsinlämningen.

Det är ofrånkomligen så att markägare och lokala representanter sätter de lokala intressena för ett område främst, eller till och med intressen som inte är direkt kopplade till bevarande av vissa livsmiljöer. Gemenskapsförteckningar däremot måste sammanställas med bevarandet ur ett europeiskt perspektiv som underlag, vilket kan avvika från det lokala intresset. Det är främst myndigheterna i en medlemsstat som skall hitta rätt balans mellan ibland intressen som drar åt olika håll. Kommissionen, å sin sida, kan i enlighet med direktiv 92/43/EG bara använda kriterierna i det direktivet.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2004/C 58 E/181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2417/03

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(21 juli 2003)

Ämne: Förbud mot tjära

I finska medier har man omfattande behandlat ett sådant ärende som enligt min mening står helt utanför kommissionens behörighet. Det har skrivits att kommissionen planerar att förbjuda användningen av tjära. Tjäran är en naturprodukt som förr utgjorde en viktig källa för välstånd och välmående för många finländare och vars tillverkning baserar sig på urgamla metoder. På vilka grunder vill kommissionen förbjuda all användning av tjära (tjärning av båtar m.m.) och vilken är det föreslagna förbudets rättsliga grund?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 september 2003)

Kommissionen vill hänvisa frågeställaren till att det finns olika typer av tjära, bland annat stenkoltjära och trätjära, som framställs genom destillering av stenkol respektive trä. Därför är det strängt talat inte korrekt att tala om naturprodukter. Det är dessutom känt att tjära innehåller ett stort antal mycket farliga ämnen, bland annat cancerframkallande ämnen som polycykliska aromatiska kolväten.

I sin fråga avser frågeställaren förmodligen trätjära, närmare bestämt tallvedstjära, som framställs genom torrdestillering av tallved och används som träskyddsmedel.

Träskyddsmedel regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG av den 16 februari 1998 om utsläppande av biocidprodukter på marknaden (¹). Bland annat fastställs det i direktivet att endast godkända biocidprodukter får släppas ut på marknaden och användas, och att endast produkter som innehåller verksamma ämnen som ingår i förteckningarna i bilaga I eller IA till direktivet kan godkännas. För att ett aktivt ämne skall tas med i förteckningen krävs det att en omfattande dokumentation lämnas in. Denna skall göra det möjligt att bedöma alla risker för människors hälsa och miljön som det berörda ämnet kan ge upphov till.

I direktivet fastställs det att alla existerande verksamma ämnen (dvs. de som redan är utsläppta på marknaden i biocider när direktivet träder i kraft) under en övergångsperiod på tio år skall bedömas så att man kan se om de är säkra för människors hälsa och för miljön. Enligt kommissionens förordning (EG) nr 1896/2000 av den 7 september 2000 om första fasen av det program som avses i artikel 16.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG (²) skulle existerande verksamma ämnen ha identifierats senast den 28 mars 2002, och sådana ämnen som näringsidkare vill få med i bilaga I eller IA till direktivet skulle ha anmälts till samma datum. Sammanlagt har ungefär 950 ämnen identifierats (bland annat tallvedstjära), och ytterligare 400 ämnen har anmälts.